

Keskittyessään yksinomaan kansallisiin markkinoihin unionin yleinen tuomioistuin jätti virheellisesti huomiotta sen seikan, että tavaramerkin tunnettavuuden maantieteellinen laajuus on ainoastaan yksi merkityksellisistä seikoista arvioitaessa, onko merkki tullut erottamiskykyiseksi sen johdosta, että sitä on käytetty Euroopan unionissa. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin jätti huomiotta arviointiperusteet, jotka ovat yhteismarkkinoiden kannalta merkityksellisiä, eli erityisesti (i) sellaisen yleisön, jonka on osoitettu tunnevan tavaramerkki, osuus suhteessa eurooppalaisiin kuluttajiin kokonaisuudessaan, (ii) niiden alueiden, joiden osalta erottamiskyky on näytetty toteen, maantieteellinen merkitys ja jakautuminen, ja (iii) niiden alueiden, joiden osalta erottamiskyky on näytetty toteen, taloudellinen merkitys kyseessä olevien tavaroiden ja palveluiden Euroopan laajuisille markkinoille.

Valituksenalaisen tuomion päättelyä ei voida oikeuttaa yleisellä edulla, joka on kyseessä olevan ehdottoman hylkäysperusteen taustalla. Valittajan mukaan on olemassa varotoimenpiteitä, joilla voidaan tasapainottaa EU-tavaramerkin haltijan mahdollisuutta vaatia yksinoikeuksien täytäntöönpanoa myös niissä jäsenvaltiossa, joissa EU-tavaramerkin erottamiskyky ei ole saavuttanut samaa tasoa kuin muissa jäsenvaltioissa.

⁽¹⁾ Yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009, EUVL 2009, L 78, s. 1.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 27.2.2017 – Messer France SAS, jolle Praxair-nimisen yhtiön oikeudet ovat siirtyneet v. Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances ja Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

(Asia C-103/17)

(2017/C 161/13)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Messer France SAS, jolle Praxair-nimisen yhtiön oikeudet ovat siirtyneet

Vastapuolet: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'économie et des finances ja Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko silloin, kun jäsenvaltio ei ole 27.10.2003 annetun direktiivin 2003/96/EY⁽¹⁾ voimaantulon jälkeen ryhtynyt aluksi mihinkään toimenpiteisiin sähkönkulutusta koskevan valmisteveron käyttöön ottamiseksi vaan on säilyttänyt aikaisemmin käyttöön otetun tähän kulutukseen kohdistuvan välillisen veron sekä paikallisia veroja,
 - kyseessä olevan veron yhteensoveltuvuutta 25.2.1992 annetun direktiivin 92/12/ETY⁽²⁾ ja 27.10.2003 annetun direktiivin kanssa arvioitava niiden edellytysten perusteella, jotka 25.2.1992 annetun direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa on asetettu "muun välillisen veron" olemassaololle, nimittäin, että sitä kannetaan yhteen tai useampaan erityistarkoitukseen ja että noudatetaan tiettyjä valmisteveroon tai arvonnäisäveroon sovellettavia verotussääntöjä
 - vai onko "muun välillisen veron" säilyttäminen mahdollista ainoastaan yhdenmukaistetun valmisteveron yhteydessä, ja lopuksi, voitaisiinko tässä tilanteessa kyseessä olevan maksun katsoa olevan tällainen valmistevero, jonka yhteensoveltuvuutta näiden kahden direktiivin kanssa olisi siis arvioitava kaikkiin niissä säädettyihin yhdenmukaistamissääntöihin nähden?
- 2) Onko sähkönkulutukseen perustuvalla maksulla, jonka tuotot kohdennetaan samalla kertaa uusiutuviin energialähteisiin ja sähkön ja lämmön yhteistuotantoon perustuvaan sähköntuotantoon liittyvien kustannusten rahoittamiseen ja tariffien maantieteelliseen tasaamiseen ja sähkön hintojen alentamisen toteuttamiseen yhteiskunnallisesti heikossa asemassa olevien kotitalouksien osalta, katsottava pyrittävän erityistarkoituksiin 25.2.1992 annetun direktiivin 3 artiklan 2 kohdan säännösten, jotka on toistettu 16.12.2008⁽³⁾ annetun direktiivin 1 artiklan 2 kohdassa, soveltamisen kannalta?

- 3) Siinä tapauksessa, että ainoastaan tietyt niistä tarkoituksista, joihin pyritään, voitaisiin luokitella erityisiksi näissä säännöksissä tarkoitettussa merkityksessä, voivatko verovelvolliset kuitenkin vaatia riidanalaisen maksun palauttamista kokonaisuudessaan vai ainoastaan osittaista palauttamista sen mukaan, mikä on niiden kustannusten, jotka eivät vastaa erityistarkoitusta, osuus maksulla rahoitettavien kustannusten kokonaismäärästä?
- 4) Siinä tapauksessa, että edellä oleviin kysymyksiin annettavan vastauksen mukaan julkisesta sähköpalvelusta perittävää maksua koskeva järjestelmä olisi kokonaan tai osittain yhteensoveltumaton unionin oikeudessa säädettyjen sähkön verotussääntöjen kanssa, onko 27.10.2003 annetun direktiivin 18 artiklan 10 kohdan toista alakohtaa tulkittava siten, että tässä direktiivissä säädettyjen verotuksen vähimmäistasojen noudattaminen muodostaa 1.1.2009 saakka unionin oikeudessa säädetystä sähkön verotussäännöistä ainoan, joka velvoittaa Ranskaa?

(¹) Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annettu neuvoston direktiivi 2003/96/EY (EYVL 2003, L 283, s. 51).

(²) Valmisteveron alaisia tuotteita koskevasta yleisestä järjestelmästä sekä näiden tuotteiden hallussapidosta, liikkumisesta ja valvonnasta 25.2.1992 annettu neuvoston direktiivi 92/12/ETY (EYVL 1992, L 76, s. 1).

(³) Valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/ETY kumoamisesta 16.12.2008 annettu neuvoston direktiivi 2008/118/EY (EUVL 2009, L 9, s. 12).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Liettua) on esittänyt 3.3.2017 – UAB
Aviabaltika v. BAB Ūkio bankas**

(Asia C-107/17)

(2017/C 161/14)

Oikeudenkäyntikieli: liettua

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Pääasian asianosaiset

Valittaja: UAB Aviabaltika

Muu osapuoli: BAB Ūkio bankas

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin 2002/47 (¹) 4 artiklan 5 kohtaa tulkittava siten, että siinä asetetaan jäsenvaltioille velvoite antaa oikeussääntöjä, joissa säädetään, ettei rahoitusvakuus sisälly varoihin, jotka vakuuden saajalle (likvidaatiomenettelyssä oleva pankki) jäävät maksukyvyttömyyden jälkeen? Toisin sanoen, onko jäsenvaltioilla velvollisuus antaa oikeussääntöjä, joissa edellytetään, että vakuuden saajalla (pankki) olisi tosiasiallisesti oltava mahdollisuus vaateensa, jonka vakuutena on rahoitusvakuus (pankkitilillä olevat rahat ja niitä koskeva saamisoikeus), täyttymiseen siitä huolimatta, että täytäntöönpanoon oikeuttava tapahtuma tapahtui vakuuden saajan (pankki) likvidaatiomenettelyn alkamisen jälkeen?
- 2) Olisiko direktiivin 2002/47 4 artiklan 1 ja 5 kohtaa tulkittava systemaattisesti siten, että niissä annetaan vakuuden antajalle oikeus vaatia, että vakuuden saajan (pankki) olisi ensisijaisesti saatava vaateensa, jonka vakuutena on rahoitusvakuus (pankkitilillä olevat rahat ja niitä koskeva saamisoikeus), täytettyä käyttämällä rahoitusvakuutta, ja näin ollen siten, että niissä asetetaan rahoitusvakuuden saajalle velvoite täyttää tällainen vaade sen likvidaatiomenettelyn alkamisesta huolimatta?